

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 524

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 26 iulie 2011

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 582 din 5 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1201 din Codul civil și art. 163 din Codul de procedură civilă	2–3
Decizia nr. 584 din 5 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței și art. 87 alin. 1 pct. 5 din Codul de procedură civilă	3–4
Decizia nr. 635 din 17 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar	5–6
Decizia nr. 643 din 17 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 12 din Legea nr. 195/2004 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, dispoziții referitoare la modificarea art. 8 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, precum și ale art. 8 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată	6–8
Decizia nr. 669 din 18 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule	8–11
Decizia nr. 673 din 31 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule	11–13
Decizia nr. 675 din 31 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 lit. b), c) și d) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	13–14
Decizia nr. 738 din 2 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 582**

din 5 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1201 din Codul civil și art. 163 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1201 din Codul civil și art. 163 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Vasile Nistor în Dosarul nr. 4.009/3/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.671D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 2 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.009/3/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1201 din Codul civil și art. 163 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Vasile Nistor într-o cauză având ca obiect judecarea recursului împotriva unei sentințe pronunțate în materia contenciosului administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia apreciază că normele legale criticate sunt neconstituționale, întrucât prin clasificarea ordinului de trecere în rezervă și prin refuzul de a-l comunica persoanei în cauză se încalcă dreptul acesteia la apărare și accesul liber la justiție, instanțele judecătorești refuzând să își îndeplinească rolul activ și să se pronunțe cu privire la legalitatea ordinului. De asemenea, autorul excepției a arătat că instanța de judecată a reținut în mod greșit faptul că există autoritate de lucru judecat.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1201 din Codul civil și art. 163 din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următorul cuprins:

— Art.1201 din Codul civil: *„Este lucru judecat atunci când a doua cerere în judecată are același obiect, este întemeiată pe aceeași cauză și este între aceleași părți, făcută de ele și în contra lor în aceeași calitate.”;*

— Art.163 din Codul de procedură civilă: *„Nimeni nu poate fi chemat în judecată pentru aceeași cauză, același obiect și de aceeași parte înaintea mai multor instanțe.”*

Această excepție se va putea ridica de părți sau de judecător în orice stare a pricinii în fața instanțelor de fond.

Dacă excepția este primită, dosarul se va trimite instanței care a fost mai întâi investită, iar în cazul când pricinile se află în judecata unor instanțe de grade deosebite, la instanța cu grad mai înalt.”

În opinia autorului excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 — Accesul liber la justiție și în art. 24 alin. (1) — Dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 163 din Codul de procedură civilă și ale art. 1201 din Codul civil prin raportare la prevederile art. 21 și 24 din Constituție, Curtea constată că aceste dispoziții procedurale referitoare la litispendență și la autoritatea de lucru judecat nu contravin dreptului la un proces echitabil, prin privarea părții de un grad de jurisdicție, ci, dimpotrivă, constituie garanții ale respectării acestui drept fundamental, și anume instituie o prezumție legală absolută că, odată judecat un proces între aceleași părți, având aceeași cauză și același obiect, acesta nu mai poate fi reluat.

Referitor la critica autorului excepției potrivit căreia instanța de fond în mod greșit a reținut autoritatea de lucru judecat, Curtea observă că aceasta vizează interpretarea și aplicarea textelor de lege criticate. Or, în ceea ce privește sesizările ce au ca obiect constatarea neconstituționalității modului de aplicare a dispozițiilor legale de către instanțele judecătorești, Curtea constată că, în conformitate cu prevederile art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta asigură controlul de constituționalitate a legilor, a ordonanțelor Guvernului, a tratatelor internaționale și a regulamentelor Parlamentului, prin raportare la dispozițiile și principiile Constituției. Așadar, nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte aplicarea și interpretarea legii, acestea fiind de resortul exclusiv al instanței de judecată care judecă fondul cauzei, precum și, eventual, al instanțelor de control judiciar, astfel cum rezultă din prevederile coroborate ale art. 126 alin. (1) și (3) din Constituție. Astfel fiind, excepția de neconstituționalitate apare ca inadmisibilă și urmează să fie respinsă ca atare.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1201 din Codul civil și art. 163 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Vasile Nistor în Dosarul nr. 4.009/3/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 584

din 5 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței și art. 87 alin. 1 pct. 5 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței și art. 87 alin. 1 pct. 5 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Medifarm” — S.A. din Ploiești în Dosarul nr. 5.309/55/2010 al Judecătoriei Arad — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.845D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.309/55/2010, **Judecătoria Arad — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 36 din Legea**

nr. 85/2006 privind procedura insolvenței și art. 87 alin. 1 pct. 5 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Medifarm” — S.A. din Ploiești într-o cauză având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul excepției susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât, în temeiul lor, orice debitor se poate sustrage cu rea-credință de la plata datoriilor față de creditori, declanșând procedura de constatare a propriei insolvențe.

Judecătoria Arad — Secția civilă consideră că susținerile autorului excepției de neconstituționalitate sunt neîntemeiate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 36 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, cu modificările și completările ulterioare, precum și prevederile art. 87 alin. 1 pct. 5 din Codul

de procedură civilă. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 36 din Legea nr. 85/2006: „*De la data deschiderii procedurii se suspendă de drept toate acțiunile judiciare sau măsurile de executare silită pentru realizarea creanțelor asupra debitorului sau bunurilor sale, cu excepția căilor de atac declanșate de debitor.*”;

— Art. 87 alin. 1 pct. 5 din Codul de procedură civilă: „*Vor fi citați: [...]*”

5. *cei supuși procedurii reorganizării judiciare și a falimentului prin administratorul judiciar ori, după caz, lichidatorul judiciar.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 — Egalitatea în drepturi, art. 21 — Accesul liber la justiție, art. 44 — Dreptul de proprietate privată, art. 45 — Libertatea economică, art. 51 — Dreptul de petiționare, art. 124 — Înfăptuirea justiției și art. 136 — Proprietatea, precum și ale art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale Protocolului nr. 12 la convenție.

Ulterior sesizării Curții Constituționale, art. 36 din Legea nr. 85/2006 a fost modificat prin art. 1 pct. 24 din Legea nr. 169/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 21 iulie 2010, având în prezent următorul conținut: „*De la data deschiderii procedurii se suspendă de drept toate acțiunile judiciare, extrajudiciare sau măsurile de executare silită pentru realizarea creanțelor asupra debitorului sau bunurilor sale.*”

Curtea constată că dispoziția legală în noua redactare păstrează, în parte, soluția legislativă criticată de autorul excepției de neconstituționalitate.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor legale prin mai multe decizii și, răspunzând unor critici asemănătoare, a statuat constant că acestea sunt în acord cu prevederile Legii fundamentale.

Astfel, prin Decizia nr. 1.075 din 20 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 7 ianuarie 2008, s-a stabilit că, „în cadrul procedurii insolvenței, creditorii pot folosi toate mijloacele procedurale puse la dispoziție de lege pentru realizarea drepturilor lor. În legătură cu acestea, se

observă că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are competența exclusivă de a stabili procedura de judecată, iar situația specifică avută în vedere la reglementarea procedurii insolvenței a justificat instituirea unor norme de procedură speciale. Acest fapt nu înseamnă, însă, că nu se asigură o garanție efectivă drepturilor creditorilor.”

În al doilea rând, Curtea a reținut că „dreptul la acțiune al creditorilor, suspendat de textul de lege criticat, nu dispăre, el fiind conservat prin art. 40 din Legea nr. 85/2006, care prevede, de asemenea, suspendarea curgerii termenelor de prescripție a acțiunilor la care se referă textul de lege criticat. Aceste termene încep să curgă din nou în cazul respingerii sau închiderii procedurii insolvenței, în condițiile art. 15 din Decretul nr. 167/1958, publicat în Buletinul Oficial nr. 19 din 21 aprilie 1958.

Existența riscului ca, ulterior încheierii procedurii insolvenței, creditorul să nu-și mai poată recupera creanța are ca temei lipsa de diligență a creditorului care nu a acționat pentru valorificarea drepturilor sale în cadrul procedurii colective și nu poate fi privită ca aducând vreo atingere dreptului la un proces echitabil sub aspectul puterii obligatorii a hotărârilor instanței de judecată.”

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în această decizie își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În plus, având în vedere că teza finală a art. 36 din Legea nr. 85/2006, care permitea, prin excepție, continuarea proceselor în care debitorul declanșase căile de atac prevăzute de lege, a fost abrogată prin art. 1 pct. 24 din Legea nr. 169/2010, nu se mai poate susține nici critica potrivit căreia debitorul beneficiază de un regim juridic mai favorabil față de creditorii de la data deschiderii procedurii insolvenței.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 87 alin. 1 pct. 5 din Codul de procedură civilă, Curtea reține că autorul nu a argumentat în ce constă pretinsa contrariedade între acestea și dispozițiile Legii fundamentale, ignorând prevederile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit căreia „*Sesizările trebuie [...] motivate*”. Așa fiind, Curtea urmează a respinge excepția de neconstituționalitate cu un atare obiect ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Medifarm” — S.A. din Ploiești în Dosarul nr. 5.309/55/2010 al Judecătorei Arad — Secția civilă.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 87 alin. 1 pct. 5 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 635

din 17 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Aurelia Gui în Dosarul nr. 5.631/337/2009 al Judecătoriei Zalău.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate, deoarece prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.631/337/2009, **Judecătoria Zalău a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar.**

Excepția a fost ridicată de Aurelia Gui cu prilejul soluționării unei cauze civile având ca obiect o contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat, care suspendă executarea silită a sumelor constatate prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială, stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar, creează o discriminare între stat și cetățean, dând posibilitatea organelor administrative ale statului să prelungească în mod nejustificat executarea unor titluri executorii ale salariaților din sistemul bugetar. De asemenea, consideră că a fost încălcat art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât textele de lege criticate vizează hotărâri judecătorești devenite executorii până la 31 decembrie 2009. În sfârșit, arată că au fost înfrânți și dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece faza de executare silită face parte din procesul civil, or, în situația

îngrădirii executării silite, dreptul de acces la justiție este lăsat fără conținut.

Judecătoria Zalău consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că textul de lege criticat este constituțional. În acest sens, cu privire la critica vizând încălcarea principiului egalității în drepturi, invocă cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 823/2010. Cu referire la încălcarea dreptului la un proces echitabil, invocă Decizia nr. 188/2010.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 18 iunie 2009.

Curtea constată că, ulterior sesizării, textul de lege criticat a fost modificat prin art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2010 pentru modificarea art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 337 din 20 mai 2010. În noua redactare, textul de lege dispune doar suspendarea de drept a executării silite a sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești devenite executorii până la data de 31 decembrie 2009, iar nu și a celor devenite executorii în perioada 1 ianuarie — 31 decembrie 2010, așa cum se prevedea în redactarea în vigoare la data sesizării Curții Constituționale. Cu toate acestea, Curtea apreciază că soluția legislativă criticată se păstrează, cu atât mai mult cu cât autorul excepției se încadrează în ipoteza hotărârilor judecătorești devenite executorii până la data de 31 decembrie 2009.

Textul de lege criticat are în prezent următoarea redactare:

— Art. 1 alin. (2): „*În cursul termenului prevăzut la alin. (1) orice procedură de executare silită se suspendă de drept.*”

Autorul excepției consideră că acest text de lege este contrar următoarelor texte din Constituție: art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii civile și art. 16 referitor la egalitatea în

drepturi a cetățenilor. De asemenea, este invocat art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, articol prin care se consacră dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aspectele criticate de autorul excepției au mai fost supuse controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 206 din 4 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 313 din 13 mai 2010, Curtea respingea ca neîntemeiate criticile referitoare la încălcarea egalității de tratament juridic între debitori, în sensul că statul, ca debitor, și-ar aroga mai multe drepturi decât debitorii persoane de drept privat în ceea ce privește executarea hotărârilor judecătorești, motivând că această diferență de tratament este justificată, întrucât „măsura contestată urmărește un scop legitim — asigurarea stabilității economice a țării — și păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere — executarea eşalonată a hotărârilor judecătorești în cauză. Astfel, situația particulară ivită și motivată

prin existența unei situații extraordinare este una care reclamă o diferență evidentă de tratament juridic.”

În ceea ce privește încălcarea principiului neretroactivității legii civile, prin aceeași decizie Curtea constata că textul de lege criticat se aplică numai pentru viitor.

Cu același prilej, Curtea a reținut că sunt neîntemeiate și criticile referitoare la încălcarea dreptului la un proces echitabil, deoarece „actul normativ criticat este o măsură de natură să întărească finalitatea procesului judiciar, în sensul că reprezintă un prim pas important al debitorului de a-și executa creanța. Faptul că acesta își execută creanța într-o perioadă de 3 ani nu reprezintă o durată excesivă a executării unei hotărâri judecătorești, datorită caracterului sistemic al problemelor apărute în legătură cu executarea titlurilor executorii ale personalului bugetar”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziei amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Aurelia Gui în Dosarul nr. 5.631/337/2009 al Judecătoriei Zalău.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 643

din 17 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 12 din Legea nr. 195/2004 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, dispoziții referitoare la modificarea art. 8 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, precum și ale art. 8 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor pct. 3 și 12 ale art. I din Legea nr. 195/2004 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, precum și ale art. 8 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ma.De. Trust” — S.R.L. în Dosarul

nr. 18645.1/325/2008 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând și jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 18645.1/325/2008, **Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor pct. 3 și 12 din art. I al Legii nr. 195/2004 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, precum și ale art. 8 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ma.De. Trust” — S.R.L.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că, în redactarea anterioară modificării prin Legea nr. 195/2004, textul art. 8 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 îndeplinea exigențele constituționale, întrucât justițiabilul avea garantat dublul grad de jurisdicție. Prin această modificare, fiind eliminată posibilitatea debitorului de a ataca cu recurs hotărârea prin care a fost respinsă acțiunea în anulare, textul criticat contravine flagrant principiului constituțional al garantării dreptului la apărare, principiului egalității cetățeanului în fața legii, precum și principiului dublului grad de jurisdicție. Astfel, justițiabilul este lipsit de posibilitatea de a obține examinarea hotărârii atacate de către o instanță superioară în grad celei care a pronunțat-o, ceea ce încalcă dreptul acestuia la un proces echitabil. Aceasta întrucât activitatea judecătorească nu poate fi considerată infailibilă și poate determina soluții greșite, ca urmare a aprecierii eronate a faptelor, interpretării necorespunzătoare a legii, nesincerității martorilor sau altor împrejurări.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ a respins cererea formulată de autoarea excepției, prin Încheierea din 2 martie 2010, în considerarea faptului că asupra constituționalității art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 Curtea Constituțională s-a mai pronunțat, reținând în acest sens considerentele care au fundamentat jurisprudența Curții Constituționale în materie. Împotriva acestei încheieri autoarea excepției a formulat recurs, admis prin Decizia nr. 579/R/COM din 29 aprilie 2010 a Curții de Apel Timișoara. Ca urmare a acestei decizii, Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

În ceea ce privește obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că acesta îl constituie, în realitate, art. I pct. 12 din Legea nr. 195/2004 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, dispoziții referitoare la modificarea art. 8 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, precum și ale art. 8 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată.

Dispozițiile art. I pct. 12 din Legea nr. 195/2004 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 26 mai 2004, dispoziții referitoare la modificarea art. 8 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, au următorul conținut:

— Art. I pct. 12: „*Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001, aprobată și modificată prin Legea nr. 295/2002, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează: [...]*”

3. *Alineatul (5) al articolului 8 va avea următorul cuprins:*

«(5) *Hotărârea prin care a fost respinsă cererea în anulare este irevocabilă.»*”

Prevederile art. 8 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 au redactarea dată ca urmare a modificării acestei ordonanțe a Guvernului prin art. I pct. 12 din Legea nr. 195/2004, neintervenind alte modificări legislative.

Dispozițiile constituționale invocate în motivarea excepției sunt cele ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare, coroborate cu art. 6 și 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil și, respectiv, interzicerea generală a discriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității aceluiași prevederi legale, sub aspectul unor critici asemănătoare celor formulate în prezenta cauză.

Astfel, prin Decizia nr. 505 din 16 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 44 din 13 ianuarie 2005, respingând ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 12 din Legea nr. 195/2004 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, dispoziții referitoare la modificarea art. 8 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, Curtea a statuat că modul de reglementare a competenței instanțelor în materia soluționării cererilor de emiteră a ordonanțelor care conțin somația de plată către creditor și în materia soluționării cererilor în anulare a unor asemenea ordonanțe face posibil ca aceeași instanță, judecătoria, în materie civilă, sau tribunalul, în materie comercială, să fie competentă să judece atât cererea, cât și calea de atac formulată împotriva acesteia. O asemenea împrejurare nu este însă de natură să confere caracter neconstituțional textului de lege dedus controlului, legiuitorul putând institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități particulare de exercitare a drepturilor procedurale, astfel încât accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești. De altfel, textul de lege criticat instituie o soluție legislativă simetrică cu cea prevăzută de art. 7 din Ordonanța

Guvernului nr. 5/2001, potrivit căreia ordonanța de respingere a cererii creditorului este irevocabilă, creditorul putând introduce cerere de chemare în judecată potrivit dreptului comun. Astfel, în ceea ce îl privește pe debitor, potrivit celor prevăzute de art. 10 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, coroborate cu dispozițiile art. 399 alin. 1 din Codul de procedură civilă, acestuia îi este asigurată posibilitatea de a formula contestație la executare, în cadrul căreia poate invoca apărări de fond împotriva titlului executoriu, în condițiile legii. Așa fiind, se poate conchide că reglementarea dedusă controlului nu afectează echilibrul procesual și nici egalitatea de arme între părți.

Departate de a îngredi drepturi consacrate constituțional, reglementarea legală dedusă controlului instanței de contencios constituțional constituie o garanție a aplicării principiului prevăzut de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind judecarea unei cauze în mod echitabil și într-un termen rezonabil, în scopul

înlăturării oricăror abuzuri din partea părților, prin care s-ar tinde la tergiversarea nejustificată a soluționării unui proces.

Tot astfel, cu privire la dispozițiile art. 8 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, Curtea s-a mai pronunțat, de exemplu prin Decizia nr. 447 din 26 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 5 ianuarie 2005, prilej cu care a constatat conformitatea textului în cauză cu Legea fundamentală, stabilind că specificul domeniului supus reglementării a impus adoptarea unor soluții diferite față de cele din dreptul comun. Chiar dacă cererea în anulare este o cale de atac cu fizionomie juridică proprie, iar hotărârea de respingere a acesteia este irevocabilă, dispozițiile legale criticate sunt în deplină concordanță cu prevederile art. 129 din Constituție, potrivit cărora căile de atac se exercită „în condițiile legii”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, argumentarea și soluția reținute în deciziile de mai sus își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 12 din Legea nr. 195/2004 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, dispoziții referitoare la modificarea art. 8 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, precum și ale art. 8 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ma.De. Trust” — S.R.L. în Dosarul nr. 18645.1/325/2008 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,

Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 669

din 18 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, excepție ridicată de Teodor Alin Chiciudean, Cabinetul Individual de Avocatură Tomșit Dana și, respectiv, Societatea Comercială IFN Rotlines Leasing International — S.A. din Alba Iulia în dosarele nr. 3.483/107/2009, nr. 1.366/107/2009 și nr. 7.398/107/2008 ale Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 17 mai 2011, în prezența reprezentantului Ministerului Public, fiind consemnate în încheierea din aceeași dată, când, având nevoie

de timp pentru a delibera, Curtea a dispus amânarea pronunțării pentru data de 18 mai 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 5 mai 2010, 19 mai 2010 și 29 iunie 2010, pronunțate în dosarele nr. 3.483/107/2009, nr. 1.366/107/2009 și nr. 7.398/107/2008, **Curtea de Apel Alba Iulia – Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, cu modificările și completările ulterioare**, excepție ridicată de Teodor Alin Chiciudean, de Cabinetul Individual de Avocatură Tomșit Dana și, respectiv, de Societatea Comercială IFN Rotlines Leasing International — S.A. din Alba Iulia în cauze având ca obiect soluționarea recursurilor declarate împotriva sentințelor prin care s-a dispus restituirea sumelor achitate de către intimați cu titlu de taxă pe poluare, precum și a dobânzilor legale calculate de la data plății până la data restituirii efective.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că plata taxei pe poluare, potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008, se efectuează prin constrângere, cu încălcarea dreptului de proprietate și în mod discriminatoriu față de ceilalți proprietari de mașini second-hand, cetățeni români, care nu au achitat această taxă.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că discriminarea invocată nu există, fiind o problemă de aplicare a legii în timp, astfel încât consideră că este firesc și legal ca aplicarea dispozițiilor criticate să aibă loc pentru viitor, iar dobânditorii autoturismelor ce au fost înmatriculate în România înaintea intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 să nu suporte această impunere fiscală.

De asemenea, instanța arată că atât instituirea taxei pe poluare, cât și stabilirea momentului la care intervine obligația de plată a taxei constituie opțiuni obiective ale legiuitorului.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, cu modificările și completările ulterioare.

Textele art. 1 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 au următorul cuprins:

— Art. 1: „(1) *Prezenta ordonanță de urgență stabilește cadrul legal pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, denumită în continuare taxă, care constituie venit*

la bugetul Fondului pentru mediu și se gestionează de Administrația Fondului pentru Mediu.

(2) *Din sumele colectate potrivit prezentei ordonanțe de urgență se finanțează programe și proiecte pentru protecția mediului.”;*

— Art. 3: „(1) *Intră sub incidența taxei autovehiculele din categoriile M₁—M₃ și N₁—N₃, astfel cum sunt acestea definite în RNTR 2.*

(2) *Fac excepție de la prevederile alin. (1):*

a) *autovehiculele aparținând misiunilor diplomatice, oficiilor consulare și membrilor acestora, precum și altor organizații și persoane străine cu statut diplomatic, care își desfășoară activitatea pe teritoriul României;*

b) *autovehiculele special modificate în scopul conducerii de către persoanele cu handicap, precum și autovehiculele special modificate în scopul preluării și transportării persoanelor cu handicap grav sau accentuat, astfel cum aceste persoane sunt definite în Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată, cu modificările și completările ulterioare;*

c) *autovehiculele destinate a fi utilizate de forțele armate, forțele de securitate a statului, de poliție, de jandarmerie, de poliția de frontieră, de pompieri;*

d) *autovehiculele definite conform RNTR 2 destinate serviciilor de ambulanță și medicină, autovehiculele speciale echipate corespunzător pentru acordarea ajutorului de urgență, precum și autovehiculele speciale destinate serviciilor de descarcerare și stingere a incendiilor;*

e) *autovehiculele a căror caroserie sau al căror șasiu a fost înlocuită/înlocuit, cu condiția ca aceste autovehicule să fi fost anterior înmatriculate pe teritoriul României.*

f) *autovehicule speciale a căror deplasare pe drumurile publice este în general limitată numai la și de la locul de muncă, ale căror motoare respectă normele privind poluarea chimică aplicabile mașinilor mobile nerutiere.*

(3) *Excepția prevăzută la alin. (2) lit. b) se aplică numai pentru achiziționarea unui singur autovehicul în decurs de 5 ani și atunci când autovehiculul este în proprietatea persoanei cu handicap.*

(4) *Modificările speciale aduse autovehiculelor se înscriu de către Regia Autonomă «Registrul Auto Român» în cartea de identitate a vehiculului. Lista modificărilor speciale aduse autovehiculelor va fi aprobată prin ordin al ministrului transporturilor și infrastructurii.*

(5) *Autovehiculele dotate cu cutie de viteze care poate funcționa în regim automat nu intră în categoria celor exceptate de la plata taxei.*

(6) *În categoria autovehiculelor prevăzute la alin. (2) lit. d) se încadrează numai acele autovehicule dotate cu echipamente speciale necesare efectuării serviciilor de ambulanță, medicină sau stingere a incendiilor care sunt înscrise în evidența stațiilor de ambulanță, a serviciilor mobile de urgență și de reanimare, precum și a inspectoratelor pentru situații de urgență. În aceeași categorie intră și autovehiculele dotate cu echipamente speciale necesare efectuării serviciilor de ambulanță, medicină sau pentru stingerea incendiilor, deținute de operatorii economici”.*

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 11 — *Dreptul internațional și dreptul intern*, ale art. 15 alin. (1) privind universalitatea, ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, ale art. 148 — *Integrarea în Uniunea Europeană*, precum și dispozițiile art. 26 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, ratificat de România prin Decretul nr. 212/1974, publicat în Buletinul Oficial nr. 146 din 20 noiembrie 1974, referitoare la principiul egalității și ale art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene

referitoare la interzicerea barierelor fiscale sub forma impozitelor interne între statele membre.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. În ceea ce privește pretinsa încălcare prin prevederile art. 1 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 a dispozițiilor constituționale ale art. 16 și ale art. 11 și art. 20 coroborate cu cele ale art. 26 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, Curtea Constituțională a statuat, prin Decizia nr. 586 din 14 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 334 din 20 mai 2009, și Decizia nr. 1.160 din 28 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 753 din 11 noiembrie 2010, că intrarea în vigoare a unei legi, ordonanțe simple sau de urgență prin care se instituie pentru viitor o taxă pe poluare constituie un motiv suficient pentru a justifica, în mod obiectiv și rațional, un tratament juridic diferit cu privire la situația juridică a persoanelor ce au plătit taxa anterior sau ulterior instituirii taxei și că atât instituirea taxei pe poluare, cât și stabilirea momentului la care intervine obligația de plată a taxei constituie opțiuni obiective ale legiuitorului, motivate în expunerea de motive a ordonanței de urgență. Pe cale de consecință, rezultă că persoanele în cauză nu se află în situații juridice identice. Or, art. 16 alin. (1) din Constituție impune ca doar persoanele aflate în aceeași situație să beneficieze de un tratament juridic egal, exigență respectată de legiuitorul delegat prin instituirea acestei taxe.

Obiter dictum, acceptarea criticii autorului excepției ar echivala cu faptul că fie legiuitorul nu va putea niciodată pentru viitor să instituie taxe sau impozite cu executare *uno actu*, fie o atare taxă trebuie aplicată și pentru cei ce nu au plătit-o în trecut, cu alte cuvinte ar fi retroactivă. Or, ambele ipoteze sunt neconstituționale și inadmisibile.

În aceste condiții Curtea nu poate reține nici încălcarea art. 26 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

2. Referitor la încălcarea dispozițiilor art. 148 alin. (2) din Constituție și, implicit, raportat la art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Curtea a stabilit, în Decizia nr. 408 din 13 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 9 iunie 2010, și Decizia nr. 1.160 din 28 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 753 din 11 noiembrie 2010, că nu este de competența sa să analizeze conformitatea unei dispoziții de drept național cu textul Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene prin prisma art. 148 din Constituție. O atare competență, și anume aceea de a stabili dacă există o contrarietate între legea națională și Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, aparține instanței de judecată, care, pentru a ajunge la o concluzie corectă și legală, din oficiu sau la cererea părții, poate formula o întrebare preliminară în sensul art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene la Curtea de Justiție a Uniunii Europene. În situația în care Curtea Constituțională s-ar considera competentă să se pronunțe asupra conformității legislației naționale cu cea europeană, s-ar ajunge la un posibil conflict de jurisdicții între cele două instanțe, ceea ce, la acest nivel, este inadmisibil.

Ulterior pronunțării acestor decizii, Curtea observă că, la data de 7 aprilie 2011, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a pronunțat o hotărâre preliminară în Cauza C-402/09 *Ioan Tatu împotriva României*, ca urmare a cererii de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulate de Tribunalul Sibiu la 18 iunie 2009, întrebarea trimisă fiind următoarea: „*Contravin dispozițiile O.U.G. nr. 50/2008, cu modificările și completările ulterioare, dispozițiilor articolului 90 CE; se instituie într-adevăr o măsură discriminatorie?*”

Ca răspuns la această întrebare, instanța europeană a arătat că „prevederile art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene trebuie interpretate în sensul că se opun ca un stat membru să instituie o taxă pe poluare aplicată autovehiculelor cu ocazia primei lor înmatriculări în acest stat membru, dacă regimul acestei măsuri fiscale este astfel stabilit încât descurajează punerea în circulație, în statul membru menționat, a unor astfel de vehicule de ocazie având aceeași vechime și aceeași uzură ca și cele de pe piața națională”.

Este de observat că, răspunzând întrebării preliminare, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a interpretat prevederile art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și nu a verificat compatibilitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 cu prevederile art. 110 anterior referit. [A se vedea în acest sens și paragrafele 29 și 30 din aceeași hotărâre, conform cărora „pentru a oferi un răspuns util instanței de trimitere, întrebarea adresată trebuie înțeleasă în sensul că aceasta urmărește să se stabilească dacă art. 90 CE se opune unui regim de impozitare precum cel instituit prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008, în versiunea sa inițială”, iar, având în vedere obiectul taxei pe poluare, „este necesar să se considere că instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă art. 110 TFUE, al cărui text este identic cu cel al articolului 90 CE, trebuie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să instituie o taxă pe poluare care se aplică unor autovehicule cu ocazia primei lor înmatriculări în acest stat membru.”]

De altfel, Curtea de Justiție a Uniunii Europene nu are competența să pronunțe o hotărâre care să vizeze constatarea validității sau nevalidității legii naționale. Consecința unei anumite interpretări date Tratatului poate fi aceea ca o dispoziție a unei legi naționale să fie incompatibilă cu dreptul european.

Efectele acestei hotărâri preliminare sunt cele arătate în jurisprudența constantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene, și anume că „interpretarea pe care, în exercitarea competenței care îi este conferită de articolul 177 [devenit art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene], Curtea de Justiție o dă unei reguli de drept comunitar, clarifică și definește, atunci când este necesar, sensul și sfera acestei reguli, astfel cum aceasta trebuie sau ar trebui să fie înțeleasă și aplicată din momentul intrării sale în vigoare” [Hotărârea din 27 martie 1980, pronunțată în Cauza 61/79, *Denkavit italiana contra Amministrazione delle finanze dello Stato*, paragraful 16; Hotărârea din 2 februarie 1988, pronunțată în Cauza 24/86, *Blaizot contra Universității din Liège și alții*, paragraful 27, Hotărârea din 15 decembrie 1995, pronunțată în Cauza C-415/93, *Bosman și alții contra Union royale belge des sociétés de football association și alții*, paragraful 141].

Întrucât Curtea Constituțională nu este nici legiuitor pozitiv și nici o instanță judecătorească cu competența de a interpreta și a aplica dreptul european în litigiile ce antamează drepturile subiective ale cetățenilor și fără a-și reconsidera jurisprudența menționată anterior, Curtea observă că folosirea unei norme de drept european în cadrul controlului de constituționalitate ca normă interpusă celei de referință implică, în temeiul art. 148 alin. (2) și (4) din Constituția României, o condiționalitate cumulativă: pe de o parte, această normă să fie suficient de clară, precisă și neechivocă prin ea însăși sau înțelesul acesteia să fi fost stabilit în mod clar, precis și neechivoc de Curtea de Justiție a Uniunii Europene și, pe de altă parte, norma trebuie să se circumscrie unui anumit nivel de relevanță constituțională, astfel încât conținutul său normativ să susțină posibila încălcare de către legea națională a Constituției — unica normă directă de referință în cadrul controlului de constituționalitate. Într-o atare ipoteză demersul Curții Constituționale este distinct de simpla aplicare și interpretare a legii, competență ce aparține instanțelor judecătorești și autorităților administrative, sau de

eventualele chestiuni ce țin de politica legislativă promovată de Parlament sau Guvern, după caz.

Prin prisma condiționalității cumulative enunțate, rămâne la aprecierea Curții Constituționale aplicarea în cadrul controlului de constituționalitate a hotărârilor Curții de Justiție a Uniunii Europene și formularea de către ea însăși de întrebări preliminare în vederea stabilirii conținutului normei europene. O atare atitudine ține de cooperarea dintre instanța constituțională națională și cea europeană, precum și de dialogul judiciar dintre acestea, fără a se aduce în discuție aspecte ce țin de stabilirea

unor ierarhii între aceste instanțe. În cauză, deși înțelesul normei europene a fost deslușit de Curtea de Justiție a Uniunii Europene, cerințele rezultate din această hotărâre nu au relevanță constituțională, ele ținând mai degrabă de obligația Legislativului de a edicta norme în sensul hotărârilor Curții de Justiție a Uniunii Europene, în caz contrar găsindu-și eventual aplicarea art. 148 alin. (2) din Constituția României.

3. Pentru motivele arătate anterior, Curtea nu poate reține încălcarea prin textele criticate a dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (1).

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, excepție ridicată de Teodor Alin Chiciudean, de Cabinetul Individual de Avocatură Tomșit Dana și, respectiv, de Societatea Comercială IFN Rotlines Leasing International — S.A. din Alba Iulia în dosarele nr. 3.483/107/2009, nr. 1.366/107/2009 și nr. 7.398/107/2008 ale Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 673

din 31 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

nr. 600/115/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, observând totodată că prioritatea de aplicare a normei comunitare în raport cu reglementările interne se hotărăște de către instanța de drept comun.

CURTEA,

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, excepție ridicată de Societatea Comercială „Costi Flavius Automobile” — S.R.L. din Timișoara, în Dosarul

Prin Încheierea din 21 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 600/115/2009, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Costi Flavius Automobile” — S.R.L. din Timișoara, într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei sentințe prin care a fost respinsă cererea autorului excepției de anulare a unui act administrativ-fiscal și de restituire a taxei pe poluare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 aduce atingere dispozițiilor art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, raportat la „art. 90 din Tratatul de instituire a Comunităților Europene” [în prezent art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene], deoarece taxa pe poluare se plătește numai pentru autoturismele care urmează a fi înmatriculate în România. Pentru autoturismele deja înmatriculate nu se plătește această taxă, ceea ce este contrar prevederilor „art. 90” [în prezent art. 110] din Tratat, potrivit căruia niciun stat membru nu aplică, direct sau indirect, produselor altor state membre impozite interne de orice natură mai mari decât cele care se aplică, direct sau indirect, produselor naționale similare. Prin modul în care este reglementată, această taxă este, în realitate, o taxă vamală. Mai mult, se arată că la data de 25 iunie 2009, Comisia Europeană a demarat procedura de *infringement* împotriva României pentru instituirea acestei taxe.

Curtea de Apel Timișoara — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, problemele invocate de autorul acesteia vizând interpretarea de către instanța judecătorească, prin raportare la dreptul intern și dreptul comunitar, a dispozițiilor legale în baza cărora s-a perceput taxa pe poluare.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins: „*Obligația de plată a taxei intervine: a) cu ocazia primei înmatriculări a unui autovehicul în România [...].*”

În opinia autorului excepției, textul de lege criticat încalcă dispozițiile constituționale ale art. 11 referitoare la dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 148 alin. (2) și (4) referitoare la asigurarea priorității de aplicare a dreptului

comunitar, coroborate cu art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Referitor la încălcarea prevederilor art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, în coroborare cu art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 1.596 din 26 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 18 ianuarie 2010, Decizia nr. 137 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 22 martie 2010, și Decizia nr. 1.249 din 7 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 16 noiembrie 2010. Cu acele prilejuri Curtea a reținut, în esență, că nu este de competența sa să analizeze conformitatea unei dispoziții de drept național cu textul Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene prin prisma art. 148 din Constituție, ci de competența instanței de judecată, care poate formula o întrebare preliminară în sensul art. 267 din Tratat la Curtea de Justiție a Uniunii Europene, din oficiu sau la cererea părții. Dacă Curtea Constituțională s-ar considera competentă să se pronunțe asupra conformității legislației naționale cu cea europeană, s-ar ajunge la un posibil conflict de jurisdicții între cele două instanțe, ceea ce, la acest nivel, este inadmisibil.

Ulterior pronunțării acestor decizii, Curtea, fără a-și reconsidera jurisprudența, prin Decizia nr. 668 din 18 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 8 iulie 2011, observând că, la data de 7 aprilie 2011, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a pronunțat o hotărâre preliminară în Cauza C-402/09 *Ioan Tatu împotriva României*, a statuat că folosirea unei norme de drept european în cadrul controlului de constituționalitate ca normă interpusă celei de referință implică, în temeiul art. 148 alin. (2) și (4) din Constituția României, o condiționalitate cumulativă: pe de o parte, această normă să fie suficient de clară, precisă și neechivocă prin ea însăși sau înțelesul acesteia să fi fost stabilit în mod clar, precis și neechivoc de Curtea de Justiție a Uniunii Europene și, pe de altă parte, norma trebuie să se circumscrie unui anumit nivel de relevanță constituțională, astfel încât conținutul său normativ să susțină posibila încălcare de către legea națională a Constituției — unica normă directă de referință în cadrul controlului de constituționalitate. Deși înțelesul normei europene a fost deslușit de Curtea de Justiție a Uniunii Europene, Curtea a apreciat că cerințele rezultate din această hotărâre nu au relevanță constituțională, ele ținând mai degrabă de obligația Legislativului de a edicta norme în sensul hotărârilor Curții de Justiție a Uniunii Europene, în caz contrar găsindu-și eventual aplicarea art. 148 alin. (2) din Constituția României.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să ducă la schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

În final, Curtea constată că în analiza sa nu poate reține critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 prin raportare la prevederile art. 11 din Constituție, întrucât autorul excepției nu indică dispozițiile pretins încălcate din tratatele la care România este parte.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, excepție ridicată de Societatea Comercială „Costi Flavius Automobile” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 600/115/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 675

din 31 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 lit. b), c) și d) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 lit. b), c) și d) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „MBB Construct” — S.R.L. din Botoșani în Dosarul nr. 4.144/40/2009 al Tribunalului Botoșani — Secția comercială și de contencios administrativ și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.904D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 726/2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:
Prin Încheierea din 28 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.144/40/2009, **Tribunalul Botoșani — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

dispozițiilor art. 11 lit. b), c) și d) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „MBB Construct” — S.R.L. din Botoșani într-o cauză având ca obiect procedura insolvenței.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că dispozițiile criticate contravin prevederilor art. 44 alin. (2) din Constituție, întrucât nu condiționează cererea creditorilor pentru începerea procedurii insolvenței de existența unui titlu executoriu, exclude debitorul de la procedura de desemnare a administratorului judiciar sau lichidatorului care va gestiona bunurile sale, precum și de la negocierile privind stabilirea onorariului acestora din urmă.

Tribunalul Botoșani — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. Condiția esențială impusă de lege pentru a deveni creditor îndreptățit să solicite deschiderea procedurii este aceea de a dovedi caracterul cert, lichid și exigibil al pretensei sale creanțe în sensul art. 379 din Codul de procedură civilă, având în acest sens sarcina probei conform art. 1169 din Codul civil. În ceea ce privește desemnarea administratorului judiciar și stabilirea onorariului acestuia, se realizează pe baza unor criterii stabilite strict de lege, prin aceasta urmărindu-se protejarea intereselor creditorilor. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă prevederile art. 11 alin. (1) lit. b), c) și d) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, care au următorul conținut: „*Principalele atribuții ale judecătorului-sindic, în cadrul prezentei legi, sunt: [...]*

b) judecarea contestației debitorului împotriva cererii introductive a creditorilor pentru începerea procedurii; judecarea opoziției creditorilor la deschiderea procedurii;

c) desemnarea motivată, prin sentința de deschidere a procedurii, dintre practicienii în insolvență compatibili care au depus ofertă de servicii în acest sens la dosarul cauzei, a administratorului judiciar provizoriu sau, după caz, a lichidatorului care va administra procedura până la confirmarea ori, după caz, înlocuirea sa de către adunarea creditorilor sau creditorul care deține cel puțin 50% din valoarea creanțelor, fixarea remunerației în conformitate cu criteriile stabilite de legea de organizare a activității practicienilor în insolvență, precum și a atribuțiilor acestuia pentru această perioadă. Judecătorul-sindic va desemna administratorul judiciar provizoriu sau lichidatorul provizoriu solicitat de către creditorul care a solicitat deschiderea procedurii sau de către debitor, dacă cererea îi aparține. În situația în care cel care a introdus cererea de deschidere a procedurii nu solicită numirea unui administrator judiciar sau lichidator, numirea se va face de către judecătorul-sindic din rândul practicienilor care au depus oferte la dosarul cauzei. În caz de conexare se va ține seama de cererile creditorilor în ordinea mărimii creanțelor sau de cererea debitoare, dacă nu există o cerere din partea unui creditor;

d) confirmarea, prin încheiere, a administratorului judiciar sau a lichidatorului desemnat de adunarea creditorilor sau de creditorul care deține mai mult de 50% din valoarea creanțelor, precum și a onorariului negociat. Dacă nu există contestații împotriva hotărârii adunării creditorilor sau a deciziei creditorului care deține mai mult de 50% din valoarea creanțelor, confirmarea se face în camera de consiliu, fără citarea părților, în termen de 3 zile de la publicarea în Buletinul procedurilor de insolvență a hotărârii adunării creditorilor sau, după caz, a deciziei creditorului majoritar.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale

cuprinse în art. 44 alin. (2) și (3) privind garantarea dreptului de proprietate.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 11 alin. (1) lit. b), c) și d) din Legea nr. 85/2006 au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional, în raport cu aceleași prevederi din Legea fundamentală și pentru critici identice cu cele formulate în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 726 din 7 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 496 din 17 iulie 2009, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată, reținând că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul se bucură de atributul exclusiv de a stabili normele privind procedura de judecată, putând institui prevederi speciale în vederea reglementării unor situații deosebite, iar starea de insolvență reprezintă o astfel de situație deosebită. De asemenea, a arătat că „administratorul judiciar sau lichidatorul are o poziție și o situație deosebite față de toate părțile și față de toți ceilalți participanți la procedură, ei nefiind parte în proces, ci participanți la procedură, cu rol și atribuții determinate de lege. Aceștia nu acționează în interes personal, ci în interesul bunei desfășurări a întregii proceduri, atât în interesul debitorului insolubil, pentru reîntregirea patrimoniului acestuia, cât și în interesul creditorilor, pentru ca aceștia să își poată valorifica creanțele în cât mai mare măsură și cât mai operativ”. În sfârșit, cu același prilej s-a reținut că exercițiul prerogativelor dreptului de proprietate nu trebuie absolutizat, făcând abstracție de prevederile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit cărora „*Conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege*”, precum și de cele ale art. 136 alin. (5), care consacră caracterul inviolabil al proprietății private, în condițiile stabilite de legea organică. „În lumina acestor prevederi constituționale, legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat. Așa fiind, [...] prin textul de lege criticat legiuitorul nu a făcut decât să dea expresie acestor imperative, în limitele și potrivit competenței sale constituționale.”

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziei amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 lit. b), c) și d) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „MBB Construct” — S.R.L. din Botoșani în Dosarul nr. 4.144/40/2009 al Tribunalului Botoșani — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,

Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 738

din 2 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, excepție ridicată de Tribunalul Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale, din oficiu, în Dosarul nr. 3.083/108/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.083/108/2010, **Tribunalul Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, cu modificările și completările ulterioare**, excepție ridicată din oficiu într-o cauză având ca obiect anularea actului administrativ și restituirea taxei pe poluare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textele criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 11 — Dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 148 alin. (2) — referitor la integrarea în Uniunea Europeană și dispozițiile art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

Astfel, se susține că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 încalcă normele constituționale invocate, prin raportare la art. 90 din Tratatul de Instituire a Comunității Europene [devenit art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene] — care garantează că stabilirea impozitelor interne se realizează într-un regim de neutralitate cu privire la concurența dintre produsele interne și produsele importate — întrucât taxa pe poluare instituită prin această ordonanță de urgență este destinată să diminueze introducerea în România a unor autoturisme deja înmatriculate într-un alt stat membru al Uniunii Europene, orientând, în acest fel, fiscal cumpărătorii spre achiziționarea de autoturisme second-hand deja înmatriculate în România sau autoturisme noi produse în România.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, cu modificările și completările ulterioare.

În susținerea excepției de neconstituționalitate sunt invocate textele constituționale ale art. 11 — *Dreptul internațional și dreptul intern* și ale art. 148 alin. (2) — referitor la integrarea în Uniunea Europeană, precum și dispozițiile art. 110 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. Referitor la încălcarea prin dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 a prevederilor constituționale ale art. 148 alin. (2) din Constituție raportate la dispozițiile art. 110 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene, Curtea a stabilit, în Decizia nr. 1.596 din 26 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 18 ianuarie 2010, Decizia nr. 408 din 13 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 9 iunie 2010, Decizia nr. 1.160 din 28 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 753 din 11 noiembrie 2010, că nu este de competența sa să analizeze conformitatea unei dispoziții de drept național cu textul Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene prin prisma art. 148 din Constituție. O atare competență, și anume aceea de a stabili dacă există o contrarietate între legea națională și Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, aparține instanței de judecată, care, pentru a ajunge la o concluzie corectă și legală, din oficiu sau la cererea părții, poate formula o întrebare preliminară în sensul art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene la Curtea de Justiție a Uniunii Europene. În situația în care Curtea Constituțională s-ar considera competentă să se pronunțe asupra conformității legislației naționale cu cea europeană, s-ar ajunge la un posibil conflict de jurisdicții între cele două instanțe, ceea ce, la acest nivel, este inadmisibil.

2. Ulterior pronunțării acestor decizii, Curtea observă că, la data de 7 aprilie 2011, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a pronunțat o hotărâre preliminară în Cauza *C-402/09 Ioan Tatu împotriva României*, ca urmare a cererii de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulate de Tribunalul Sibiu la 18 iunie 2009, întrebarea trimisă fiind următoarea: „*Contravin dispozițiile O.U.G. nr. 50/2008, cu modificările și completările ulterioare, dispozițiilor articolului 90 CE; se instituie într-adevăr o măsură discriminatorie?*”.

Ca răspuns la această întrebare, instanța europeană a arătat că „prevederile art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene trebuie interpretate în sensul că se opun ca un stat membru să instituie o taxă pe poluare aplicată autovehiculelor cu ocazia primei lor înmatriculări în acest stat membru, dacă regimul acestei măsuri fiscale este astfel stabilit încât descurajează punerea în circulație, în statul membru menționat, a unor astfel de vehicule de ocazie având aceeași vechime și aceeași uzură ca și cele de pe piața națională”.

Este de observat că, răspunzând întrebării preliminare, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a interpretat prevederile art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și nu a verificat compatibilitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 cu prevederile art. 110 anterior referit. [A se vedea

În acest sens și paragrafele 29 și 30 din aceeași hotărâre, conform cărora „pentru a oferi un răspuns util instanței de trimitere, întrebarea adresată trebuie înțeleasă în sensul că aceasta urmărește să se stabilească dacă art. 90 CE se opune unui regim de impozitare precum cel instituit prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008, în versiunea sa inițială”, iar, având în vedere obiectul taxei pe poluare, „este necesar să se considere că instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă art. 110 TFUE, al cărui text este identic cu cel al articolului 90 CE, trebuie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să instituie o taxă pe poluare care se aplică unor autovehicule cu ocazia primei lor înmatriculări în acest stat membru.”]

De altfel, Curtea de Justiție a Uniunii Europene nu are competența să pronunțe o hotărâre care să vizeze constatarea validității sau nevalidității legii naționale. Consecința unei anumite interpretări date Tratatului poate fi aceea ca o dispoziție a unei legi naționale să fie incompatibilă cu dreptul european.

Efectele acestei hotărâri preliminare sunt cele arătate în jurisprudența constantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene, și anume că „interpretarea pe care, în exercitarea competenței care îi este conferită de articolul 177 [devenit art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene], Curtea de Justiție o dă unei reguli de drept comunitar, clarifică și definește, atunci când este necesar, sensul și sfera acestei reguli, astfel cum aceasta trebuie sau ar trebui să fie înțeleasă și aplicată din momentul intrării sale în vigoare” [Hotărârea din 27 martie 1980, pronunțată în Cauza 61/79, *Denkavit italiana contra Amministrazione delle finanze dello Stato*, paragraful 16; Hotărârea din 2 februarie 1988, pronunțată în Cauza 24/86, *Blaizot contra Universității din Liège și alții*, paragraful 27, Hotărârea din 15 decembrie 1995, pronunțată în Cauza C-415/93, *Bosman și alții contra Union royale belge des sociétés de football association și alții*, paragraful 141].

Întrucât Curtea Constituțională nu este nici legiuitor pozitiv și nici o instanță judecătorească cu competență de a interpreta și a aplica dreptul european în litigiile ce antamează drepturile subiective ale cetățenilor și fără a-și reconsidera jurisprudența

menționată anterior, Curtea observă că folosirea unei norme de drept european în cadrul controlului de constituționalitate ca normă interpusă celei de referință implică, în temeiul art. 148 alin. (2) și (4) din Constituția României, o condiționalitate cumulativă: pe de o parte, această normă să fie suficient de clară, precisă și neechivocă prin ea însăși sau înțelesul acesteia să fi fost stabilit în mod clar, precis și neechivoc de Curtea de Justiție a Uniunii Europene și, pe de altă parte, norma trebuie să se circumscrie unui anumit nivel de relevanță constituțională, astfel încât conținutul său normativ să susțină posibila încălcare de către legea națională a Constituției — unica normă directă de referință în cadrul controlului de constituționalitate. Într-o atare ipoteză demersul Curții Constituționale este distinct de simpla aplicare și interpretare a legii, competență ce aparține instanțelor judecătorești și autorităților administrative, sau de eventualele chestiuni ce țin de politica legislativă promovată de Parlament sau Guvern, după caz.

Prin prisma condiționalității cumulative enunțate, rămâne la aprecierea Curții Constituționale aplicarea în cadrul controlului de constituționalitate a hotărârilor Curții de Justiție a Uniunii Europene și formularea de către ea însăși de întrebări preliminare în vederea stabilirii conținutului normei europene. O atare atitudine ține de cooperarea dintre instanța constituțională națională și cea europeană, precum și de dialogul judiciar dintre acestea, fără a se aduce în discuție aspecte ce țin de stabilirea unor ierarhii între aceste instanțe. În cauză, deși înțelesul normei europene a fost deslușit de Curtea de Justiție a Uniunii Europene, cerințele rezultate din această hotărâre nu au relevanță constituțională, ele ținând mai degrabă de obligația legislativului de a edicta norme în sensul hotărârilor Curții de Justiție a Uniunii Europene, în caz contrar găsindu-și eventual aplicarea art. 148 alin. (2) din Constituția României.

Pentru motivele expuse anterior Curtea constată că dispozițiile constituționale ale art. 11 nu au incidență în cauză, nefiind în situația nerespectării de către România a unor obligații ce îi revin potrivit tratatelor internaționale la care este parte.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, excepție ridicată de Tribunalul Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal, litigiul de muncă și asigurări sociale, din oficiu, în Dosarul nr. 3.083/108/2010.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

519483681524859